

Virkeligheden skabt meget vidttrækkende Følger med Hensyn til vort Fattigvæsen. Om det kan blive til Fordel eller Skade for den enkelte Kommune, er ligegyldigt. Det kan endog saa meget ofte blive saaledes, at den vedkommende Kommune med stor Glæde vil hilse denne Virkning af, at den paagældende undlader at befale de 78 Ore, thi saa er man fri for ham i Fremtiden. Men det, jeg lægger Vægt paa, er, at man suldstændig ombælder hele Forholdet og faar noget ganske andet ud af vore Fattigforsørgelsesregler, end vi hidtil have faaet. Den ærede Forslagsstiller opstiller i § 17 som Betingelse for, at den paagældende skal kunne faa Ulykkesforsørgelse, at han ikke gennem Næringsdrift, Ufægt, Legat eller anden Understøttelse, Brug af Hus og Jord, Huslejegodtgørelse eller Naturalhjælper nyder en Aarsindtægt af 1,000 Kr. eller derover for en Enkeltperson, 1,400 Kr. eller derover for en Familieforsørger. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Udtryk, som gaa igen i en anden Paragraf. Jeg tror, de ere meget uheldige, fordi man der stiller Næringsdrift op i Modstætning — saaledes maa jeg forstaa det — til det personlige Arbejde, saa at det Udbytte, man har af personligt Arbejde, ikke skal regnes lige med det Udbytte, man har af Næringsdrift, ligesom det ogsaa kan være tvivlsomt, hvad man skal forstaa ved Næringsdrift overhovedet. Det er imidlertid af den Slags Ting, som kunne omvredigeres. Men naar man saaledes gør Grænsen for, hvem der kan faa Ulykkesforsikring, afhængig af vedkommendes økonomiske Vilkaar, maa man spørge, hvad er det for et Tidspunkt, der er afgørende i saa Henseende. Naar man ser paa Bestemmelsen, faar man nærmest det Indtryk, at det er det Tidspunkt, da Ulykken er indtruffen, som bliver det afgørende for, om vedkommende overhovedet kan nyde godt af Forsikringen eller ikke. Men ser man imidlertid længere hen i Forslagets §§ 31 og 32, saa viser det sig, at dette er ikke Tanken. Tanken er den, at man sætter en Grænse, der kommer til at virke i al Fremtid saaledes, at den paagældende kan faa sin Ulykkesforsikring, men kan miste den igen, saafremt hans økonomiske Forhold maatte forbedres. Vil man gennemføre denne Tanke fuldt ud, skal jeg allerede her pege paa dette, at saa maa man nødvendigvis aabne Udgang for alle uden Hensyn til deres økonomiske Vilkaar til, at de kunne faa konstateret, om de i øvrigt ere berettigede til at oppebære Ulykkesforsikring, saaledes at de en Gang i Tiden, hvis deres Vilkaar forringes, kunne træde til at nyde Ulykkesforsikringen. Jeg fremhæver det her, fordi det er klart, at det bethdelig vil

forøge det Apparat, der maa sættes i Scene for at gennemføre denne Lov, men det er Meningen, at den vedkommende, der oppebærer Forsikringen, kan miste den igen, hvis hans økonomiske Vilkaar forbedres, og atter opnaa den, hvis de forringes, idet Grænsen er sat til henholdsvis 1,000 eller 1,400 Kr., altsaa stadig væslende inden for denne Grænse fra Aar til Aar. Men hvis man vil gennemføre dette, som i og for sig er det retsfærdige — det erkender jeg — forstaaer jeg ikke rigtig, hvorledes man vil naa sit Maal, naar man opstiller den Fordring, som indeholdes i § 33, at der til Grund for Forsikringen skal ligge Kapitaldækningsstyret, idet Pensionen eller Livrenten købes i Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg tror ikke, at det kan gennemføres paa denne Maade, man maa ganske sikkert gaa over til det saakaldte Bigningsystem, saaledes at alle Udgifter afholdes i et Aar og dækkes ved Bidrag for det paagældende Aar. At tegne Forsikringer, som skulle have den mærkværdige Egenstøb at være Livrenter, der snart kunne gaa op og snart ned, skal man vanskeligt kunne gennemføre; man kan naturligvis altid købe Tillægsrenter til, men det er vanskeligt at tage fra. Det, som dog for mig staaer som Hovedsøkvanten ved det foreliggende Lovforslag, og som en saa stor Mangel ved det, at jeg ikke kan tænke smig, hvorledes man skulde kunne arbejde videre derpaa, naar man ikke kunde faa det ganske ændret i saa Henseende, det er det Forhold, som det ærede Medlem for Listens 3dje Valgkreds (N. Andersen) jo allerede udførlig er kommen ind paa, nemlig det overordentlig store og ulidelige Apparat, der skal sættes i Gang for at gennemføre Lovens Bestemmelse om disse 1200 forskellige kommunale Forsikringskontorer, med den store Udgift, som disse medføre, og med den store Ulejlighed for Publikum. Det forekommer mig, at der her er stillet en Fordring, som ikke paa nogen Maade kan honoreres, og det er slet ikke tilstrækkeligt med de kommunale Forsikringskontorer. Det ærede Medlem har selv, da han fremsatte Lovforslaget, givet Anvisning paa at oprette mindre Kontorer fordelte rundt omkring i Byen for at lette de enkelte Individuer Afstemplingen af deres Forsikringsbøger. Det tror jeg ogsaa vil blive aldeles nødvendigt. Tage vi en af vore udstrakte Kommuner, som er 2—3—4 Mil i Bredde eller Længde, kan man ikke forlange, at de paagældende skulle vandre 1 à 2 Mil for at faa afstemplet deres Forsikringsbog for en Sum af 78 Ore. Man maa altsaa oprette Filialer rundt omkring i disse Kommuner, disse Filialer maa til en vis Grad have Bogsøring, og saa